

Arrest

nr. 214 564 van 21 december 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 september 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 maart 2018 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een “ander” familielid van een burger van de Unie, met name de heer E.H.B. van Nederlandse nationaliteit, op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Ter staving legde verzoeker volgende stukken voor:

- zijn geboorteakte
- geboorteakte van de referentiepersoon E.H.B.
- geboorteakte van E.H.Z.

Op 12 september 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.03.2018 werd ingediend door:

*Naam: A. Voornaam: J. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: [...]1995
Geboorteplaats: N. Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.03.2018 gezinshereniging aan met E. H. B., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

De referentiepersoon is de broer van de aangetrouwde schoonzus van betrokkene.

Voor zover betrokkene de broer van zijn aangetrouwde schoonzus beschouwd als zijnde familie, dient opgemerkt te worden dit volgens het culturele besef van de West-Europese samenleving niet het geval is.

Om verschillen in het culturele besef van verwantschap aan te geven wordt in de culturele antropologie de term "kinship" of "kin" gebruikt. In de West-Europese samenleving wordt slechts een beperkt deel van het totaal aan verwanten tot de "kin" van iemand beschouwd. De referentiepersoon behoort niet tot de "kin" van betrokkene zoals die aanvaard wordt in de West- Europese samenleving, noch kan betrokkene aanzien worden als familie volgens de bepalingen van het Belgisch erfrecht. Hij behoort immers niet tot de 1 van de 4 orden van erfgerechtigden die volgens het Belgische erfrecht beschouwd worden als "familie".

Betrokkene kan dus geen aanvraag gezinshereniging volgens artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 indienen in functie van de referentiepersoon. De voorgelegde stukken doen hier geen afbreuk aan.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Er dient opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Op 27 september 2018 diende verzoeker opnieuw een aanvraag voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Europese Unie in, opnieuw in functie van de heer E.H.B.

2. Over de ontvankelijkheid

Bij beschikking van 14 november 2018 vroeg de Raad aan beide partijen op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van verzoeker. Hierop maakte verweerder bekend dat verzoeker inmiddels opnieuw een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van de heer E.H.B. van Nederlandse nationaliteit als referentiepersoon.

De Wnd. voorzitter stelde ter zitting aan de raadsvrouw van verzoeker de vraag of deze nieuwe aanvraag een gevolg heeft voor het belang van verzoeker bij onderhavig beroep. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling immers slechts een beroep voor de Raad brengen als hij doet blijken van een belang. Bijgevolg stelde de Raad de vraag welk voordeel de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verschaffen.

De raadsvrouw van verzoeker wijst erop dat de nieuwe aanvraag inderdaad in functie is van dezelfde referentiepersoon, maar dat in de huidige bestreden beslissing de gemachtigde ten onrechte heeft voorgehouden dat dit om een te ver familielid zou gaan om in aanmerking te kunnen komen als referentiepersoon voor gezinshereniging. De gemachtigde gaat ervan uit dat het om een aangetrouwde schoonzus van verzoeker gaat. Volgens de raadsvrouw is dit niet correct. Indien de Raad de bestreden beslissing zou vernietigen, moet rekening gehouden worden met het gestelde in het arrest bij de behandeling van de volgende aanvraag. Anders zou de gemachtigde op grond van exact dezelfde motieven wederom de aanvraag kunnen verwerpen. Verweerder stelt ter zitting dat de Raad wat betreft het belang zal oordelen.

Gezien de specifieke feiten eigen aan deze zaak, neemt de Raad het belang in casu aan. De raadsvrouw kan in deze gevolgd worden dat een eventuele vernietiging van de huidige bestreden beslissing inderdaad tot een pertinent gegeven kan aanleiding geven waarmee de gemachtigde bij de behandeling van de nieuwe aanvraag rekening mee moet houden.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste en enige middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Verzoeker diende op 13.03.2018, in de hoedanigheid van een ‘ander familielid’, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet:

“ Art. 47/1. Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt:

“(…) de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Dat verzoeker echter dd. 17.09.2018 een beslissing ontving, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker omdat hij niet zou hebben voldaan aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat de referentiepersoon van verzoeker geen verwant zou zijn van verzoeker.

Dat de motivering geenszins aanvaard kan worden.

Volgens verweerder zou de referentiepersoon de broer van de aangetrouwde schoonzus van verzoeker zijn. Deze vreemde stelling is weliswaar volledig fout en wijst op een gebrek aan zorgvuldigheid.

De referentiepersoon, de heer B. A. H., is namelijk de broer van verzoekers moeder en aldus de oom van verzoeker. Om dit te bewijzen voegt verzoeker een aantal geboorteaktes toe. Deze werden overigens reeds aan verweerder overgemaakt. In de geboorteaktes staat duidelijk vermeld dat de heer B. A. H. de broer is van verzoekers moeder, mevrouw Z. A. H. Dit betekent aldus dat de heer B. A. H. verzoekers oom is.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. De minister van Binnenlandse Zaken heeft nochtans de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Verzoeker wijst erop dat de gemachtigde onzorgvuldig onderzoek heeft geleverd naar de situatie van verzoeker, op onzorgvuldige wijze zijn beslissing heeft voorbereid en deze niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding. Hij stipt immers aan dat de referentiepersoon, de broer is van zijn moeder en bijgevolg zijn oom en dus niet “een broer van een aangetrouwde schoonzus”. Hij stelt dienaangaande geboorteaktes ter bewijs te hebben voorgelegd aan de gemachtigde.

Verweerder repliceert hierop in de nota als volgt: “de verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker d.d. 13 maart 2018 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende op grond van artikel 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet in functie van de heer E.H.B., met Nederlandse nationaliteit. Verzoeker dient aan te tonen dat hij zich op voormeld artikel kan beroepen. In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat dit niet het geval is.”

Met dit betoog betwist verweerder in de nota niet dat de referentiepersoon de oom is van verzoeker en niet de “broer van de aangetrouwde schoonzus”. Dit is nochtans het doorslaggevend motief van de bestreden beslissing.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari

2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals verzoeker aangeeft bevinden zich drie geboorteakten in het administratief dossier. Uit de geboorteakte van verzoeker blijkt dat hij de zoon is van M.M. (vader) en Z.E.H. (moeder - ° 1.02.1968). Uit de geboorteakte van Z.E.H. (°1.02.1968) moeder van verzoeker en de geboorteakte van de referentiepersoon B.E.H., blijkt dat zij beiden dezelfde ouders hebben. Bijgevolg is de referentiepersoon de broer van verzoekers moeder, ofwel diens oom.

Verzoeker kan gevolgd worden dat de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze de bestreden beslissing heeft voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen. De opgeworpen schending van de overige wetbepalingen en beginselen behoeft geen verder onderzoek (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Dit onderdeel van het middel is gegrond.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Het verweer in de nota dat voor de afgifte van het bevel werd rekening gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet doet hieraan geen afbreuk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 september 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES